

Link: <http://www.oslobodjenje.ba/kolumne/pusti-ronaldinha-cuvaj-papca>

KOLUMNE

Pusti Ronaldinha, čuvaj Papca!

02.03.2012. | PIŠE: Boris DEŽULović

A Bosna i Hercegovina zorno pokazala kako i u ratu i u nogometu gubi autogolovima, nakon devedesete minute, devedeset pete godine, čega li već, po isteku dakle regularnog vremena, u saudijskoj nadoknadi. Sudijskoj, pardon

Zvao me nekidan u dva iza ponoći Kožo da ispriča vic. Ima on taj običaj, zovne u gluho doba noći iz kafane da ispriča vic. Znaš li, kaže, onaj fudbalski, sa živim zidom, kad je Ronaldo protiv Bosne i Hercegovine pucao slobodni udarac? Znam, kažem ja. E sad ćeš, veli, čuti kako je nastao.

Elem, u februaru 1996. Sarajevo je konačno deblokirano, nakon hiljadu četiri stotine dvadeset i pet dana opsade. Mnogi Sarajlije i Bosanci nakon toga nagrnuli vidjeti svijeta, pa tako i nogometna reprezentacija. Zapalili oni preko Atlantskog oceana u Manaus, u srce amazonske prašume, odigrati prijateljsku utakmicu s Brazilom i vidjeti slavnog Luisa Nazária de Limu rečenog RONALDA, najboljeg nogometaša na svijetu. Nikad prije ni poslije nije jedna zemlja sastavila nogometnu selekciju onako kako je selektor Fuad Muzurović tada sastavio reprezentaciju BiH, tražeći po Bosni fudbalski sposobne muškarce između dvadeset i trideset koji imaju pasoš. Našao ih dvanaest.

I junački se držala Bosna, sve do 75. minute, kad je sudac svirao slobodni udarac za Brazil. Namjestio slavni Ronaldo loptu, a nitko od Bosanaca da stane u živi zid. Zbunio se malo Ronaldo, gleda malo prema vrataru Dediću, malo prema klupi, i sve sliježe ramenima, pa kad je vidio da Bosanci stvarno ne namjeravaju postaviti živi zid, svom snagom opaučio po lopti. I jasna stvar, zabio. Tim rezultatom je na kraju i završilo, pobijedio Brazil 1:0. Živa istina.

Legenda kaže da je selektor Muzurović pitao kasnije Pintula, Beširevića, Musića i Gecu zašto nisu postavili živi zid, a da su mu ovi odgovorili kako su i oni htjeli vidjeti Ronaldov gol. Tako je nastao vic.

Mnogo godina kasnije, točno na šesnaestu godišnjicu deblokade Sarajeva, dogovorila Bosna i Hercegovina uzvratnu prijateljsku utakmicu s Brazilom, ali ovaj put u Bosni. Gdje je to?, pitali Brazilci, i ovi im objasnili. Ima u Europi jedna zemlja, vele, sama crna šuma i mrka planina, a u njoj tri naroda žive, ne znaš koji je od kojega gori. Tako su se Brazilci obreli u Švicarskoj.

I opet se Bosna junački držala, 1:1 je bilo sve do sudijske nadoknade. Džabe Brazilu i Neymar, i Ronaldinha, i Leandro i Alves i Marcelo, džabe im sva tehnika, svi driblinzi, tuneli i sombrera, mogli su do sutra tako, heftu dana da se igralo ne bi oni dali gol, da na kraju u 92. minuti nije Saši Papcu dosadilo, pa jedan bezvezni Hulkov centaršut rutinski pospremio u vlastitu mrežu.

"Jel možemo sad kući?", pitao je, kažu, nakon toga selektora Sušića.

Tako je pak nastao onaj vic sa Spahićem i Ronaldinhom, znate ga sigurno, "jebeš, Spaho, Ronaldinha, čuvaj ti Papca!".

A Bosna i Hercegovina zorno pokazala kako i u ratu i u nogometu gubi autogolovima, nakon devedesete minute, devedeset pete godine, čega li već, po isteku dakle regularnog vremena, u saudijskoj nadoknadi. Sudijskoj,

pardon. Svašta živ čovjek napiše kad su slova S i A na tastaturi jedno do drugog. Čuj, saudijska nadoknada. Istih tih dana, kako se to već zgodno namjesti, saznali smo i za neuobičajene odgojne metode u bosanskohercegovačkim školama, u kojima se, niste ni to do sad znali, mjere dječji osjećaji kad igra Bosna i Hercegovina.

Portal Školegijum, "onlist za školsku praksu" kojega vodi ugledni istraživač parapedagoških pojava Nenad Veličković, objavio je lekciju iz domoljublja koju bosanska djeca uče u čitanci za četvrti razred osnovne škole "Čarolija malog svijeta", u izdanju Bosanske riječi iz Tuzle, s pjesmom Ismeta Bekrića "Domovina nije riječ iz spomenara". Nakon Bekrićeve pjesme đacima su, kako je to već odvajkada pedagoški red i običaj, ponuđena prigodna pitanja kojima se testiraju njihove parapsihološke sposobnosti u pogađanju onoga što je pjesnik htio reći. A u dnu stranice i zadatak.

"Obilježi na skali kako se osjećaš kada: čuješ himnu svoje domovine, kada reprezentacija BiH pobijedi u nekom sportu, kada umjetnik iz BiH dobije neku veliku nagradu ili priznanje u svijetu, kada neki stranac lijepo govori o tvojoj zemlji, kada gledaš slike prirodnih ljepota svoje zemlje."

I stvarno, ispod toga - pod naslovom "Jedinica dobrih osjećanja" - prava pravcata brojeva skala, kao iz udžbenika matematike, sa znamenkama od nula do pet. A na desnom kraju skale, iza broja pet, dodano još posve pjesnički i nimalo matematički - "mnogo više".

Koliko je to "mnogo više" od pet - ne zna se, nikad nije precizno utvrđeno. Može biti šest, može četrdeset, a može sto. Džemaludin Latić je, kažu, imao rezultat dvjesto osamdeset dva, a Alija Izetbegović cijelih dvjesto devedeset. Navodno je samo reis bolje riješio test, tri puta mu davali da zaokruži skalu i svaki put ispalo osam hiljada dvjesto šezdeset sedam.

Za perfidnije i podmuklije testiranje patriotizma nisam čuo ni kod odraslih, a kamoli kod djece. I ne bih se začudio da se jednog dana otkrije kako su tajne službe i obavještajci Armije BiH takvim pitanjem devedesetih testirale lojalnost građana. Pa da vidimo tko to na ponuđenoj skali "dobrih osjećanja" neće zaokružiti "mnogo više".

- Učiteljice – pitao je sutradan mali Ibro. - Jel' kako se osjećam kad čujem himnu svoje domovine u Švicarskoj il' u Sarajevu?

- Učiteljice – digao mali Ibro ruku nakon par minuta. - Jel' kako se osjećam kad ga uvali Ibišević il' kad ga uvali Papac?

- Učiteljice – uskoro će opet on. - Jel' kako se osjećam kad netko iz moje zemlje dobije Zlatnu palmu u Cannesu il' počasni doktorat Univerziteta u Rijadu?

- Učiteljice – nije prošla minuta. - Jel' kako se osjećam kad o mojoj domovini govori Peter Handke il' Angelina Jolie?

- Učiteljice? – javio se, jasno, mali Ibro ponovo nakon minutu-dvije.

- Šta je sad??? - graknula je učiteljica.

- Jel' kako se osjećam kad gledam slike prirodnih ljepota svoje zemlje il' mogu i silikonske?

Mali Ibro, da skratim priču, na skali dobrih osjećanja zaokružio "mnogo više", i postao tako uzorni bosanskohercegovački turbopatriota. Jedino, kao i svi turbopatriote, ispao malo, hm, ograničen za egzaktne znanosti. Pitala ga kasnije učiteljica na satu matematike, čuli ste možda, koliko je tri plus tri, a mali patriota spremno odgovorio: "Mnogo više!"